Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 10ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Προδικαστική παραπομπή — Περιβάλλον και προστασία της ανθρώπινης υγείας — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (κανονισμός REACH) — Άρθρα 7, παράγραφος 2, και 33 — Υφιστάμενες σε αντικείμενα ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία — Υποχρεώσεις κοινοποιήσεως και παροχής πληροφοριών — Υπολογισμός του ορίου του 0,1 % κατά βάρος»

Στην υπόθεση C-106/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) με απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Μαρτίου 2014, στο πλαίσιο της δίκης

Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD),

Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

κατά

Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Ilešič, πρόεδρο τμήματος, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas και C. G. Fernlund (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Ιανουαρίου 2015,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD) και η Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB), εκπροσωπούμενες από τους A. Gossement και A.-L. Vigneron, avocats,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και S. Menez καθώς και από την S. Ghiandoni,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις J. Van Holm και C. Pochet καθώς και από τον T. Materne,

— η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C. Thorning και από την M. Wolff,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και από την K. Petersen,

— η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τις E. Creedon και G. Hodge καθώς και από τον T. Joyce, επικουρούμενους από τον B. Kennedy, SC, και από την G. Gilmore, BL,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Κ. Παρασκευοπούλου και Β. Στρουμπούλη,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson και N. Otte Widgren καθώς και από τους L. Swedenborg, E. Karlsson και F. Sjövall,

— η Νορβηγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους K. B. Moen και K. E. Bjørndal Kloster,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J.-P. Keppenne και από την K. Talabér-Ritz,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 12ης Φεβρουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 7, παράγραφος 2, και 33 του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ της Επιτροπής (ΕΕ L 396, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2007, L 136, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 366/2011 της Επιτροπής, της 14ης Απριλίου 2011 (ΕΕ L 101, σ. 12, στο εξής: κανονισμός REACH).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Fédération des entreprises du commerce et de la distribution [FCD (ένωση επιχειρήσεων εμπορίας και διανομής)] και της Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison [FMB (ένωση καταστημάτων πωλήσεως εργαλείων και υλικών για τεχνικές εργασίες)] και, αφετέρου, του ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie (Υπουργού Οικολογίας, Αειφόρου Αναπτύξεως, Μεταφορών και Στεγαστικής Πολιτικής), με αντικείμενο το κύρος της ανακοινώσεως προς τους επιχειρηματίες σχετικά με την υποχρέωση παροχής πληροφοριών ως προς τις ουσίες που περιέχονται στα αντικείμενα κατ' εφαρμογή των άρθρων 7.2 και 33 του κανονισμού 1907/2006 (Reach) — Ερμηνεία του ορίου του 0,1 % κατά βάρος που προβλέπεται στα άρθρα 7.2 και 33 [JORF (Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας) της 8ης Ιουνίου 2011, σ. 9763, στο εξής: ανακοίνωση της 8ης Ιουνίου 2011)].

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού REACH προβλέπουν τα ακόλουθα:

«(1) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να εξασφαλίζει υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος καθώς και την ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών, υπό καθαρή μορφή, σε μείγματα και σε αντικείμενα, ενώ ταυτοχρόνως θα εξασφαλίζονται η ανταγωνιστικότητα και η καινοτομία. [...]

(2) Η αποτελεσματική λειτουργία της εσωτερικής αγοράς ουσιών μπορεί να επιτευχθεί μόνο εάν οι απαιτήσεις για τις ουσίες δεν διαφέρουν σημαντικά μεταξύ κρατών μελών.

(3) Θα πρέπει να εξασφαλίζεται υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος με την προσέγγιση των νομοθεσιών για τις ουσίες με στόχο την επίτευξη βιώσιμης ανάπτυξης. Η νομοθεσία αυτή θα πρέπει να εφαρμόζεται με αμερόληπτο τρόπο, είτε το εμπόριο των ουσιών γίνεται στην εσωτερική αγορά είτε διεθνώς σύμφωνα με τις διεθνείς δεσμεύσεις της Κοινότητας.

[...]

(12) Σημαντικός στόχος του νέου συστήματος που θεσπίζεται από τον παρόντα κανονισμό είναι να ενθαρρυνθεί και, σε ορισμένες περιπτώσεις, να εξασφαλισθεί ότι οι ουσίες που προκαλούν σοβαρές ανησυχίες θα αντικατασταθούν τελικά από λιγότερο επικίνδυνες ουσίες ή τεχνολογίες όταν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές λύσεις που είναι τεχνικά και οικονομικά βιώσιμες. [...]

[...]

(21) Παρόλο που οι πληροφορίες που προκύπτουν για τις ουσίες από την αξιολόγηση θα πρέπει να χρησιμοποιούνται κατά πρώτο λόγο από τους παρασκευαστές και τους εισαγωγείς για τη διαχείριση των κινδύνων που ενέχουν οι ουσίες τους, μπορούν επίσης να χρησιμοποιούνται και για να κινηθεί η διαδικασία αδειοδότησης ή επιβολής περιορισμών δυνάμει του παρόντος κανονισμού, ή η διαδικασία διαχείρισης του κινδύνου, δυνάμει άλλης κοινοτικής νομοθετικής πράξης. Συνεπώς, θα πρέπει να εξασφαλίζεται ότι οι πληροφορίες αυτές είναι στη διάθεση των αρμόδιων αρχών οι οποίες και μπορούν να τις χρησιμοποιούν για τις διαδικασίες αυτές.

[...]

(29) Εφόσον οι παραγωγοί και οι εισαγωγείς αντικειμένων θα πρέπει να είναι υπεύθυνοι για τα αντικείμενά τους, είναι σκόπιμο να επιβληθεί απαίτηση καταχώρισης ουσιών οι οποίες πρόκειται να ελευθερωθούν από αντικείμενα και δεν έχουν καταχωρισθεί για τη χρήση αυτή. Όταν πρόκειται για ουσίες οι οποίες προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία και που βρίσκονται σε αντικείμενα σε ποσότητες και συγκεντρώσεις άνω των ορίων, και εφόσον η έκθεση στην ουσία δεν μπορεί να αποκλεισθεί και η ίδια η ουσία δεν έχει καταχωρισθεί από κανένα για τη συγκεκριμένη χρήση, θα πρέπει να αποστέλλεται κοινοποίηση στον [Ευρωπαϊκό Οργανισμό Χημικών Προϊόντων (ECHA)]. [...]

[...]

(34) Οι απαιτήσεις παραγωγής πληροφοριών για ουσίες θα πρέπει να διαβαθμίζονται ανάλογα με τον όγκο παρασκευής ή εισαγωγής μιας ουσίας, επειδή η ποσότητα αποτελεί ένδειξη της πιθανότητας έκθεσης του ανθρώπου και του περιβάλλοντος στις ουσίες, και θα πρέπει να

περιγράφονται λεπτομερώς. Προκειμένου να μειωθούν οι ενδεχόμενες επιπτώσεις για ουσίες χαμηλών ποσοτήτων, νέες τοξικολογικές και οικοτοξικολογικές πληροφορίες θα πρέπει να απαιτούνται για ουσίες προτεραιότητας μεταξύ 1 και 10 τόνων. Για άλλες ουσίες σ' αυτό το φάσμα ποσοτήτων, θα πρέπει να υπάρχουν κίνητρα ενθάρρυνσης των παραγωγών και των εισαγωγέων ώστε να παρέχουν αυτές τις πληροφορίες.

[...]

(56) Μέρος της ευθύνης των παραγωγών ή των εισαγωγέων για τη διαχείριση των κινδύνων από τις ουσίες συνίσταται στη γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με τις ουσίες αυτές σε άλλους επαγγελματίες, όπως οι μεταγενέστεροι χρήστες ή διανομείς. Επιπλέον, οι παραγωγοί ή οι εισαγωγείς αντικειμένων θα πρέπει να παρέχουν πληροφορίες για την ασφαλή χρήση αντικειμένων στους βιομηχανικούς και επαγγελματικούς χρήστες, και στους καταναλωτές κατόπιν αιτήσεως. Η σημαντική αυτή ευθύνη θα πρέπει να ισχύει επίσης για όλη την αλυσίδα του εφοδιασμού, ώστε να μπορούν όλοι οι παράγοντες να ανταποκρίνονται στις ευθύνες τους σε σχέση με τη διαχείριση των κινδύνων που οφείλονται στη χρήση των ουσιών.

[...]

(58) Για να υπάρχει μια αλυσίδα ευθυνών, οι μεταγενέστεροι χρήστες θα πρέπει να είναι υπεύθυνοι για την αξιολόγηση των κινδύνων που ενέχουν οι δικές τους χρήσεις των ουσιών, εάν οι χρήσεις αυτές δεν καλύπτονται από το δελτίο δεδομένων ασφαλείας που λαμβάνουν από τους προμηθευτές τους, εκτός εάν οι εν λόγω μεταγενέστεροι χρήστες λαμβάνουν μέτρα προστασίας αυστηρότερα από εκείνα που συνιστούν οι προμηθευτές τους ή εκτός εάν οι προμηθευτές δεν είχαν υποχρεωθεί να αξιολογήσουν τους κινδύνους αυτούς ή να παράσχουν πληροφορίες για αυτούς. Για τον ίδιο λόγο, οι μεταγενέστεροι χρήστες θα πρέπει να διαχειρίζονται τους κινδύνους από τις δικές τους χρήσεις των ουσιών. Επιπλέον, είναι σκόπιμο ο κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας αντικειμένου που περιέχει ουσία η οποία προκαλεί μεγάλες ανησυχίες, να παρέχει επαρκείς πληροφορίες για την ασφαλή χρήση αυτού του αντικειμένου.

[...]

(63) Είναι επίσης αναγκαίο να εξασφαλισθεί ότι η παραγωγή πληροφοριών είναι προσαρμοσμένη στις πραγματικές ανάγκες πληροφοριών. [...] Σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, ο Οργανισμός θα πρέπει να δίνει προτεραιότητα σε ορισμένες ουσίες, π.χ. σε εκείνες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία.

[...]

(69) Για να εξασφαλίζεται επαρκώς υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου, μεταξύ άλλων όσον αφορά τις συναφείς ομάδες ανθρώπινων πληθυσμών και πιθανώς ορισμένους ευπαθείς υποπληθυσμούς, καθώς και του περιβάλλοντος, οι ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία θα πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της προφύλαξης, να αντιμετωπίζονται με μεγάλη προσοχή. Άδειες θα πρέπει να χορηγούνται μόνον όταν τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που αιτούνται άδεια αποδεικνύουν στην αρμόδια για την αδειοδότηση αρχή ότι ελέγχονται επαρκώς οι απορρέοντες από τη χρήση της ουσίας κίνδυνοι για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον. Άλλως, χρήσεις είναι δυνατόν ακόμη να επιτρέπονται εάν μπορεί να αποδειχθεί ότι τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη από τη χρήση της ουσίας υπερτερούν των κινδύνων που συνδέονται με τη χρήση της και ότι δεν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές ουσίες ή τεχνολογίες οικονομικά και τεχνικά βιώσιμες. Λαμβάνοντας υπόψη την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, είναι σκόπιμο η αρμόδια για την αδειοδότηση αρχή να είναι η Επιτροπή.

(70) Οι δυσμενείς επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον από ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία θα πρέπει να προλαμβάνονται διά της εφαρμογής των κατάλληλων μέτρων διαχείρισης κινδύνου για να εξασφαλισθεί ότι όλοι οι κίνδυνοι από τις χρήσεις μιας ουσίας ελέγχονται επαρκώς και με σκοπό οι ουσίες αυτές να υποκαθίστανται σταδιακά από κατάλληλη ασφαλέστερη ουσία. Μέτρα διαχείρισης κινδύνου θα πρέπει να εφαρμόζονται για να εξασφαλίζεται ότι, κατά την παρασκευή, διάθεση στην αγορά και χρήση, η έκθεση στις ουσίες αυτές, συμπεριλαμβανομένων των απορρίψεων, των εκπομπών και των απωλειών, σε όλον τον κύκλο ζωής είναι κάτω του επιπέδου ορίων πέραν του οποίου μπορεί να εμφανισθούν δυσμενή αποτελέσματα. [...]

[...]

(117) Οι πολίτες της ΕΕ θα πρέπει να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες για τα χημικά προϊόντα στα οποία μπορεί να εκτεθούν ώστε να λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με τα χημικά προϊόντα που θα χρησιμοποιούν έχοντας υπόψη τους όλα τα σχετικά στοιχεία. Ένας διαφανής τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι να τους παρέχεται δωρεάν και εύκολη πρόσβαση στα βασικά δεδομένα που τηρούνται στη βάση δεδομένων του Οργανισμού, στα οποία περιλαμβάνονται σύντομες περιγραφές των επικίνδυνων ιδιοτήτων, απαιτήσεις επισήμανσης και σχετική κοινοτική νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένων των επιτρεπόμενων χρήσεων και των μέτρων διαχείρισης του κινδύνου. [...]

[...]

(130) Δεδομένου ότι οι στόχοι του παρόντος κανονισμού, ήτοι ο καθορισμός κανόνων για τις ουσίες και η ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη και μπορούν, συνεπώς, να επιτευχθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να θεσπίσει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας του άρθρου 5 της Συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας του ιδίου άρθρου, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων αυτών.»

4 Το άρθρο 1 του κανονισμού REACH, το οποίο επιγράφεται «Σκοπός και πεδίο εφαρμογής», προβλέπει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Σκοπός του παρόντος κανονισμού είναι να εξασφαλισθούν ένα υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένης της προαγωγής εναλλακτικών μεθόδων αξιολόγησης των κινδύνων ουσιών, καθώς και η ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας.»

5 Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού, που τιτλοφορείται «Εφαρμογή», ορίζει, στην παράγραφο 2, τα εξής:

«Τα απόβλητα, όπως ορίζονται στην οδηγία 2006/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου [της 5ης Απριλίου 2006, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ L 114, σ. 9)], δεν συνιστούν ουσία, μείγμα ή αντικείμενο κατά την έννοια του άρθρου 3 του παρόντος κανονισμού».

6 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Ορισμοί», περιέχει τους ακόλουθους ορισμούς:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

1) "Ουσία": ένα χημικό στοιχείο και οι ενώσεις του σε φυσική κατάσταση ή όπως λαμβάνονται από οποιαδήποτε διεργασία παρασκευής, συμπεριλαμβανομένου κάθε προσθέτου που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της σταθερότητάς της και κάθε πρόσμειξης που προέρχεται από τη χρησιμοποιούμενη διεργασία, αποκλειόμενου κάθε διαλύτη που μπορεί να διαχωρισθεί, χωρίς να επηρεάσει τη σταθερότητα της ουσίας ή να μεταβάλει τη σύνθεσή της.

2) "Μείγμα": ένα μείγμα ή διάλυμα που αποτελείται από δύο ή περισσότερες ουσίες.

3) "Αντικείμενο": αντικείμενο το οποίο, κατά τη διαδικασία παραγωγής, αποκτά ειδικό σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμό που καθορίζει τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική του σύνθεση.

4) "Παραγωγός αντικειμένου": φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατασκευάζει ή συναρμολογεί αντικείμενο εντός της Κοινότητας.

[...]

7) "Καταχωρίζων": ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας μιας ουσίας ή ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας ενός αντικειμένου, ο οποίος υποβάλλει την καταχώριση ουσίας.

[...]

10) "Εισαγωγή": η φυσική εισαγωγή στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.

11) "Εισαγωγέας": φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο είναι εγκατεστημένο στην Κοινότητα και είναι υπεύθυνο για την εισαγωγή.

12) "Διάθεση στην αγορά": η προμήθεια ή η διάθεση σε τρίτο είτε έναντι αμοιβής είτε δωρεάν. Η εισαγωγή θεωρείται διάθεση στην αγορά.

[...]

33) "Προμηθευτής αντικειμένου": ο παραγωγός ή εισαγωγέας αντικειμένου, ο διανομέας ή άλλος συντελεστής στην αλυσίδα εφοδιασμού που διαθέτει στην αγορά ένα αντικείμενο.

[...]

35) "Αποδέκτης ενός αντικειμένου": βιομηχανικός ή επαγγελματίας χρήστης, ή διανομέας ο οποίος προμηθεύεται ένα αντικείμενο, εξαιρουμένων των καταναλωτών.

[...]»

7 Το άρθρο 6 του κανονισμού REACH, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενική υποχρέωση καταχώρισης ουσιών υπό καθαρή μορφή ή σε μείγματα», ορίζει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Εάν δεν ορίζεται άλλως από τον παρόντα κανονισμό, κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας μιας ουσίας, είτε υπό καθαρή μορφή είτε σε ένα ή περισσότερα μείγματα, σε ποσότητες 1 τόνου ή μεγαλύτερες ετησίως, προβαίνει σε καταχώριση της ουσίας στον Οργανισμό.»

8 Το άρθρο 7 του κανονισμού αυτού, το οποίο επιγράφεται «Καταχώριση και κοινοποίηση ουσιών που περιέχονται σε αντικείμενα», έχει ως εξής:

«1. Κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας αντικειμένων προβαίνει σε καταχώριση στον Οργανισμό για κάθε ουσία που περιέχεται στα εν λόγω αντικείμενα, εάν συντρέχουν και οι δύο όροι που ακολουθούν:

α) η παρουσία της ουσίας στα εν λόγω αντικείμενα αντιπροσωπεύει ποσότητα άνω του 1 τόνου ανά παρασκευαστή ή εισαγωγέα ετησίως·

β) η ουσία προβλέπεται να ελευθερωθεί υπό φυσιολογικές ή εύλογα προβλέψιμες συνθήκες χρήσης.

Η υποβολή καταχώρισης συνοδεύεται από το απαιτούμενο τέλος σύμφωνα με τον τίτλο IX.

2. Κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας αντικειμένων κοινοποιεί στον Οργανισμό, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του παρόντος άρθρου, εάν μια ουσία πληροί τα κριτήρια του άρθρου 57 και προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, εάν συντρέχουν και οι δύο όροι που ακολουθούν:

α) η παρουσία της ουσίας στα αντικείμενα αντιπροσωπεύει ποσότητα άνω του 1 τόνου ανά παρασκευαστή ή εισαγωγέα ετησίως·

β) η ουσία περιέχεται στα εν λόγω αντικείμενα σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος (β/β).

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται όταν ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας μπορούν να αποκλείσουν την έκθεση του ανθρώπου ή του περιβάλλοντος υπό φυσιολογικές ή εύλογα προβλέψιμες συνθήκες χρήσης, συμπεριλαμβανομένης της διάθεσης. Στις περιπτώσεις αυτές, ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας παρέχουν κατάλληλες πληροφορίες στον αποδέκτη του αντικειμένου.

[...]

6. Οι παράγραφοι 1 έως 5 δεν εφαρμόζονται στις ουσίες που έχουν ήδη καταχωρισθεί για τη συγκεκριμένη χρήση.

[...]»

9 Το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού απαριθμεί τις πληροφορίες που υποβάλλονται για γενικούς σκοπούς καταχωρίσεως.

10 Κατά το άρθρο 33 του κανονισμού REACH, το οποίο επιγράφεται «Υποχρέωση κοινοποίησης πληροφοριών για ουσίες σε αντικείμενα»:

«1. Κάθε προμηθευτής αντικειμένου το οποίο περιέχει ουσία που ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 57 και προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος (β/β), παρέχει στον αποδέκτη του αντικειμένου επαρκείς πληροφορίες, που έχει στη διάθεσή του ο προμηθευτής, οι οποίες επιτρέπουν την ασφαλή χρήση του αντικειμένου, συμπεριλαμβανομένου τουλάχιστον του ονόματος της ουσίας.

2. Κατόπιν αιτήσεως του καταναλωτή κάθε προμηθευτής αντικειμένου το οποίο περιέχει ουσία που ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 57 και προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος (β/β), παρέχει στον καταναλωτή επαρκείς πληροφορίες, που έχει στη διάθεσή του ο προμηθευτής, οι οποίες επιτρέπουν την ασφαλή χρήση του αντικειμένου, συμπεριλαμβανομένου τουλάχιστον του ονόματος της ουσίας.

Οι σχετικές πληροφορίες παρέχονται δωρεάν εντός 45 ημερών από την παραλαβή της αιτήσεως.»

11 Το άρθρο 55 του κανονισμού αυτού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σκοπός της αδειοδότησης και εκτιμήσεις για την υποκατάσταση», ορίζει τα εξής:

«Σκοπός του παρόντος τίτλου είναι να εξασφαλισθεί η εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, εξασφαλίζοντας ταυτοχρόνως ότι οι κίνδυνοι από τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία ελέγχονται επαρκώς και ότι οι ουσίες αυτές αντικαθίστανται προοδευτικά από κατάλληλες εναλλακτικές οικονομικώς και τεχνικώς βιώσιμες ουσίες ή τεχνολογίες. Προς τούτο, όλοι οι παρασκευαστές, εισαγωγείς και μεταγενέστεροι χρήστες που αιτούνται άδειες προβαίνουν σε ανάλυση των εναλλακτικών λύσεων και εξετάζουν τους κινδύνους τους καθώς και την τεχνική και οικονομική σκοπιμότητα της υποκατάστασης.»

12 Το άρθρο 57 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Ουσίες προς εγγραφή στο παράρτημα XIV», προβλέπει τα εξής:

«Οι ακόλουθες ουσίες μπορούν να εγγράφονται στο παράρτημα XIV σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 58:

α) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης στην τάξη κινδύνου καρκινογένεση κατηγορίας 1A ή 1B σύμφωνα με το τμήμα 3.6 του παραρτήματος I του κανονισμού (ΕΚ) 1272/2008 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, για την ταξινόμηση, την επισήμανση και τη συσκευασία των ουσιών και των μειγμάτων, την τροποποίηση και την κατάργηση των οδηγιών 67/548/ΕΟΚ και 1999/45/ΕΚ και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 (ΕΕ L 353, σ. 1)]·

β) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης στην κλάση κινδύνου μεταλλαξιγένεση γεννητικών κυττάρων κατηγορίας 1A ή 1B σύμφωνα με το τμήμα 3.5 του παραρτήματος I του κανονισμού […] 1272/2008·

γ) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης στην κλάση κινδύνου τοξικότητα στην αναπαραγωγή κατηγορίας 1A ή 1B, δυσμενείς επιδράσεις στη σεξουαλική λειτουργία και τη γονιμότητα ή στην ανάπτυξη σύμφωνα με το τμήμα 3.7 του παραρτήματος I του κανονισμού […] 1272/2008·

δ) ουσίες που είναι ανθεκτικές, βιοσυσσωρεύσιμες και τοξικές βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται στο παράρτημα XIII του παρόντος κανονισμού·

ε) ουσίες που είναι άκρως ανθεκτικές και άκρως βιοσυσσωρεύσιμες βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται στο παράρτημα XIII του παρόντος κανονισμού·

στ) ουσίες, όπως αυτές που έχουν ιδιότητες ενδοκρινικής διαταραχής ή αυτές που έχουν ανθεκτικές, βιοσυσσωρεύσιμες και τοξικές ιδιότητες ή άκρως ανθεκτικές και άκρως βιοσυσσωρεύσιμες ιδιότητες, οι οποίες δεν πληρούν τα κριτήρια των στοιχείων δ′ ή ε′ και για τις οποίες υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία ότι είναι πιθανόν να έχουν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου ή το περιβάλλον, οι οποίες προκαλούν ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας με εκείνο άλλων ουσιών που περιλαμβάνονται στα στοιχεία α′ έως ε′ και που καθορίζονται κατά περίπτωση, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 59.»

13 Το άρθρο 59 του ίδιου κανονισμού καθιερώνει διαδικασία για τον προσδιορισμό των ουσιών που αναφέρονται στο άρθρο 57.

14 Κατά το άρθρο 77 του κανονισμού REACH, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καθήκοντα»:

«1. Ο Οργανισμός παρέχει στα κράτη μέλη και στα όργανα της Κοινότητας τις καλύτερες δυνατές επιστημονικές και τεχνικές συμβουλές για ζητήματα σχετικά με τα χημικά προϊόντα τα οποία εμπίπτουν στην αρμοδιότητά του και παραπέμπονται σε αυτόν σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού.

2.

Η Γραμματεία αναλαμβάνει τα ακόλουθα καθήκοντα:

[...]

ζ) παροχή τεχνικών και επιστημονικών οδηγιών και εργαλείων, εφόσον είναι σκόπιμο για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, ιδίως για την παροχή βοήθειας στη βιομηχανία, και ειδικότερα στις ΜΜΕ, κατά την εκπόνηση εκθέσεων χημικής ασφάλειας (σύμφωνα με το άρθρο 14, το άρθρο 31, παράγραφος 1, και το άρθρο 37, παράγραφος 4) και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10, στοιχείο α', σημείο viii, του άρθρου 11, παράγραφος 3, και του άρθρου 19, παράγραφος 2, και την παροχή τεχνικών και επιστημονικών οδηγιών για την εφαρμογή του άρθρου 7 από παραγωγούς και εισαγωγείς αντικειμένων·

η) παροχή τεχνικών και επιστημονικών οδηγιών σχετικά με την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών και παροχή στήριξης στα γραφεία υποστήριξης που συνιστούν τα κράτη μέλη δυνάμει του τίτλου XIII·

θ) παροχή καθοδήγησης στους παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών σχετικά με τη γνωστοποίηση στο κοινό πληροφοριών για τους κινδύνους και την ασφαλή χρήση ουσιών, υπό καθαρή μορφή, σε μείγματα ή σε αντικείμενα·

[...]

ια) προετοιμασία επεξηγηματικών πληροφοριών σχετικά με τον παρόντα κανονισμό για άλλους παράγοντες·

[...]

ιγ) διατήρηση εγχειριδίου αποφάσεων και γνωμών βάσει των συμπερασμάτων της επιτροπής των κρατών μελών όσον αφορά την ερμηνεία και την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού·

[...]»

Το υπηρεσιακό σημείωμα της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2011

15 Όπως προκύπτει από το έγγραφο CA/26/2011 των υπηρεσιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2011 με τίτλο «Ενημέρωση της ανακοινώσεως της Επιτροπής — Ουσίες στα αντικείμενα» με αποδέκτες τις αρμόδιες εθνικές αρχές, «[η] Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα πράγματα τα οποία, σε ορισμένο στάδιο του κύκλου ζωής τους, εμπίπτουν στον ορισμό της έννοιας "αντικείμενο" κατά τον κανονισμό REACH, παύουν να αποτελούν επιμέρους αντικείμενα και αποκτούν τον χαρακτήρα συστατικών στοιχείων εφόσον έχουν συσσωματωθεί σε ένα άλλο αντικείμενο. Για τον λόγο αυτό, οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται με τα άρθρα 7, παράγραφος 2, και 33 εφαρμόζονται μόνο σε σχέση με τέτοια σύνθετα αντικείμενα και όχι επί των επιμέρους συστατικών στοιχείων.»

Το έγγραφο καθοδηγήσεως του ECHA

16 Το έγγραφο καθοδηγήσεως σχετικά με τις απαιτήσεις για ουσίες σε αντικείμενα, που δημοσιεύθηκε από τον ECHA την 1η Απριλίου 2011 (στο εξής: έγγραφο καθοδηγήσεως του ECHA), στο κεφάλαιο 4, εξετάζει τον προσδιορισμό της συγκεντρώσεως, σε αντικείμενα αποτελούμενα από διάφορα συστατικά στοιχεία, ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία και περιλαμβάνεται στον κατάλογο υποψήφιων ουσιών.

17 Στην ενότητα 4.4. του εγγράφου καθοδηγήσεως του ECHA, η οποία επιγράφεται «Προσδιορισμός της συγκέντρωσης μιας [ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία] σε αντικείμενα με διαφορετικές συστατικές ουσίες η οποία περιλαμβάνεται στον κατάλογο υποψήφιων ουσιών», εκτίθενται τα εξής:

«Μια [ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία] που περιλαμβάνεται στον κατάλογο υποψήφιων ουσιών μπορεί να περιέχεται σε διάφορες συγκεντρώσεις και σε διαφορετικές συστατικές ουσίες του ίδιου αντικειμένου, π.χ. άλλη συγκέντρωση στον σκελετό ενός φορητού υπολογιστή και άλλη στον μετασχηματιστή. Για να ισχύουν οι υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 7, παράγραφος 2, και το άρθρο 33, η συγκέντρωση της εν λόγω [ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία] πρέπει να υπερβαίνει το 0,1 % κατά βάρος στο συνολικό αντικείμενο όπως ορίζεται στο κεφάλαιο 2. Για να ελεγχθεί αυτή η προϋπόθεση, θα πρέπει πρώτα να καταστεί γνωστό για κάθε συστατικό κατά πόσον η συγκέντρωση της [ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία] υπερβαίνει το 0,1 % κατά βάρος ή όχι (αν δεν είναι ακόμα γνωστή, αυτή η πληροφορία μπορεί να προκύψει με διάφορους τρόπους, όπως περιγράφεται στο κεφάλαιο 5).»

Το γαλλικό δίκαιο

18 Κατά την ανακοίνωση της 8ης Ιουνίου 2011:

«Λαμβανομένης υπόψη της δημοσιεύσεως, την 1η Απριλίου 2011, στην ιστοσελίδα του [ECHA], (http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/articles_en.pdf) του αναθεωρημένου εγγράφου καθοδηγήσεως περί της εφαρμογής του κανονισμού REACH στις ουσίες που περιέχονται στα αντικείμενα και ειδικότερα σε σχέση με το συνημμένο στο έγγραφο αυτό σημείωμα του εκτελεστικού διευθυντή με το οποίο επισημαίνεται ότι δεν επιτεύχθηκε, αναφορικά με το εν λόγω έγγραφο, συναίνεση μεταξύ όλων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης/του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, οι γαλλικές αρχές ενημερώνουν με την παρούσα ανακοίνωση τους επιχειρηματίες για την υιοθετούμενη στη Γαλλία ερμηνεία περί της εφαρμογής των άρθρων 7, παράγραφος 2, και 33 του κανονισμού REACH.

Διευκρινίζουν ότι ως “αντικείμενο” νοείται κάθε πράγμα που ανταποκρίνεται στον ορισμό του “αντικειμένου” κατά την έννοια του κανονισμού REACH, δηλαδή “το οποίο, κατά τη διαδικασία παρασκευής, αποκτά ειδικό σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμό που καθορίζει τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική του σύνθεση” (άρθρο 3.3). Ένα αντικείμενο μπορεί να συντίθεται από ένα ή περισσότερα πράγματα που ανταποκρίνονται στον ορισμό της έννοιας του “αντικειμένου” και, ως εκ τούτου, οι διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 2, και 33 του [κανονισμού REACH] εφαρμόζονται σε καθένα από τα πράγματα αυτά.

[...]

Οι γαλλικές αρχές θα εφαρμόζουν τις διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 2, και 33 βάσει των ανωτέρω στοιχείων. Θα τεθούν σταδιακά σε εφαρμογή έλεγχοι προκειμένου να εξακριβώνεται η τήρηση των εν λόγω διατάξεων βάσει ρεαλιστικής προσεγγίσεως που τελεί σε αναλογία με τα διακυβευόμενα υγειονομικά και περιβαλλοντικά ζητήματα.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

19 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 5 Δεκεμβρίου 2011, η FCD και η FMB άσκησαν αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Conseil d'État κατά της ανακοινώσεως της 8ης Ιουνίου 2011. Υποστήριξαν ότι η ανακοίνωση αυτή στηρίζεται σε ερμηνεία της έννοιας «αντικείμενο» που δεν είναι σύμφωνη με το υπηρεσιακό σημείωμα της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2011 ούτε με το έγγραφο καθοδηγήσεως του ECHA. Το δικαστήριο αυτό εκτιμά ότι η απάντηση στους λόγους ακυρώσεως που προέβαλαν η FCD και η FMB εξαρτάται από το ζήτημα αν, στην περίπτωση που ένα αντικείμενο αποτελείται από περισσότερα στοιχεία τα οποία εμπίπτουν με τη σειρά τους στην έννοια «αντικείμενο», όπως αυτή ορίζεται με τον κανονισμό REACH, οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 2, και 33 του κανονισμού αυτού ισχύουν μόνο για το σύνθετο αντικείμενο ή αν εφαρμόζονται σε καθένα από τα επιμέρους στοιχεία του.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Conseil d'État ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει να θεωρηθεί ότι οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 2, [παράγραφος] 7, και 33 του κανονισμού REACH ισχύουν μόνον έναντι του σύνθετου αντικειμένου ή έναντι καθενός από τα επιμέρους στοιχεία που ανταποκρίνονται στον ορισμό του "αντικειμένου", όταν ένα "αντικείμενο" κατά την έννοια του κανονισμού συντίθεται από περισσότερα επιμέρους στοιχεία τα οποία επίσης ανταποκρίνονται στον εν λόγω ορισμό του "αντικειμένου";»

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

Επί του αντικειμένου της παρούσας διαδικασίας

21 Η FCD και η FMB υπογραμμίζουν ότι η διαφορά της κύριας δίκης έχει ανακύψει από την αποκλίνουσα ερμηνεία του κανονισμού REACH, την οποία έχει υιοθετήσει η Γαλλική Δημοκρατία με την ανακοίνωση της 8ης Ιουνίου 2011. Μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως αυτής, η Επιτροπή εξέτασε την ύπαρξη τυχόν παραβάσεως εκ μέρους του εν λόγω κράτους μέλους. Κατά το πέρας της εξετάσεώς της, η Επιτροπή στις 21 Ιουνίου 2012 απηύθυνε στη Γαλλική Δημοκρατία έγγραφο οχλήσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας υπ' αριθ. 2012/2109.

22 Τον Ιούλιο του 2013, η Γαλλική, η Βελγική, η Δανική, η Γερμανική, η Σουηδική και η Νορβηγική Κυβέρνηση δημοσίευσαν οδηγό με αποδέκτες τους προμηθευτές αντικειμένων. Από τον οδηγό αυτό προκύπτει ότι πρέπει να παρέχονται τα ίδια πληροφοριακά στοιχεία όσον αφορά την παρουσία ουσιών που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των υποψήφιων προς αδειοδότηση ουσιών, ανεξαρτήτως του αν το αντικείμενο πωλείται χωριστά ή ως τμήμα αντικειμένου που συντίθεται από περισσότερα αντικείμενα. Στον οδηγό διευκρινίζεται (σημείωση 3, σ. 6) ότι τα κράτη που τον έχουν καταρτίσει από κοινού, καθώς και η Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν δέχονται την ερμηνεία του εν λόγω κανονισμού στην οποία προέβη ο ECHA με το έγγραφο καθοδηγήσεως που εξέδωσε.

23 Η FCD και η FMB φρονούν ότι η ερμηνεία που περιλαμβάνεται στην ανακοίνωση της 8ης Ιουνίου 2011 είναι προδήλως αντίθετη προς την ερμηνεία την οποία υποστηρίζουν, από το έτος 2007, η Επιτροπή και ο ECHA. Ειδικότερα, οι κανόνες που έχει καθιερώσει ο κανονισμός REACH πρέπει να εξειδικεύονται και να τίθενται σε εφαρμογή σε επίπεδο Ένωσης. Ο κανονισμός αυτός έχει αναθέσει ρητώς στην Επιτροπή και στον ECHA το καθήκον να προβαίνουν σε ενέργειες για την ουσιαστική εφαρμογή των διατάξεων που αυτός θεσπίζει. Συναφώς, η FCD και η FMB υπενθυμίζουν ότι το άρθρο 77 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ρητώς ότι ο ECHA δύναται να παρέχει τεχνικές και επιστημονικές οδηγίες στους παραγωγούς και στους εισαγωγείς αντικειμένων προς τον σκοπό της εφαρμογής του άρθρου 7 του ίδιου κανονισμού και να καταρτίζει έγγραφα επεξηγηματικών πληροφοριών σχετικά με το εν λόγω άρθρο, με αποδέκτες τους εν γένει ενδιαφερομένους. Η

αποκλίνουσα ερμηνεία των γαλλικών αρχών αποτελεί εμπόδιο στην ομοιόμορφη εφαρμογή του κανονισμού REACH και θίγει την ασφάλεια δικαίου καθώς και την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και τον θεμιτό ανταγωνισμό μεταξύ επιχειρηματιών.

24 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αποκλίνουσα ερμηνεία και εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού από τη Γαλλική Δημοκρατία και ορισμένα άλλα κράτη μέλη διακυβεύουν την ενότητα της έννομης τάξεως της Ένωσης και θίγουν τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καθώς και την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Ειδικότερα, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το άρθρο 33 του ίδιου κανονισμού εναρμονίζει κατά τρόπο εξαντλητικό σε επίπεδο Ένωσης την υποχρέωση γνωστοποιήσεως πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με τις ουσίες που περιλαμβάνονται στα εν λόγω αντικείμενα. Για να είναι δυνατή η παρέκκλιση από τη διάταξη αυτή, οι γαλλικές αρχές θα έπρεπε να αποδείξουν την ύπαρξη δικαιολογητικών λόγων αναγόμενων σε εκτιμήσεις σχετικές με την προστασία της δημόσιας υγείας και/ή του περιβάλλοντος, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφοι 4 έως 9, ΣΛΕΕ.

25 Από τις παρατηρήσεις αυτές προκύπτει ότι η FCD και η FMB καθώς και η Επιτροπή καλούν το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του συμβατού της ανακοινώσεως της 8ης Ιουνίου 2011 με το δίκαιο της Ένωσης. Πάντως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, αυτό δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται, στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής, επί του συμβατού διατάξεων του εθνικού δικαίου με το δίκαιο της Ένωσης ούτε να ερμηνεύει εθνικές νομοθετικές ή κανονιστικές διατάξεις (βλ., υπ' αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, απόφαση Vueling Airlines, C-487/12, EU:C:2014:2232, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να παρέχει στο αιτούν δικαστήριο όλα τα ερμηνευτικά στοιχεία που αφορούν το δίκαιο της Ένωσης, ώστε να έχει το δικαστήριο αυτό τη δυνατότητα να εκτιμήσει το συμβατό και να αποφανθεί επί της υποθέσεως της οποίας έχει επιληφθεί (απόφαση Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο καλείται όχι να αποφανθεί επί του συμβατού του εσωτερικού δικαίου με το δίκαιο της Ένωσης, αλλά να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο ερμηνευτικά στοιχεία σε σχέση με τον κανονισμό REACH, ώστε να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να εκτιμήσει αν, δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, υποχρεούται να μην εφαρμόσει εθνικούς κανόνες σχετικούς με την ερμηνεία του κανονισμού αυτού. Επομένως, το Δικαστήριο δεν καλείται να κρίνει αν οι γαλλικές αρχές, με την έκδοση της ανακοινώσεως της 8ης Ιουνίου 2011, παρέβησαν τις υποχρεώσεις που υπέχουν δυνάμει του δικαίου της Ένωσης.

27 Επιπλέον, τυχόν αντίθεση της ερμηνείας που έδωσαν οι γαλλικές αρχές στον εν λόγω κανονισμό με την ανακοίνωση της 8ης Ιουνίου 2011 προς την ερμηνεία που έχει υιοθετήσει ο ECHA με το έγγραφο καθοδηγήσεως της 1ης Απριλίου 2011 καθώς και προς την ερμηνεία που γνωστοποίησε η Επιτροπή στα κράτη μέλη, για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια του έτους 2007 και για δεύτερη φορά κατά τη διάρκεια του έτους 2011, δεν έχει σημασία για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

28 Βεβαίως, το άρθρο 77, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH αναθέτει στη γραμματεία του ECHA, μεταξύ άλλων, καθήκον προς «παροχή τεχνικών και επιστημονικών οδηγιών και εργαλείων, εφόσον είναι σκόπιμο για την εφαρμογή του [εν λόγω] κανονισμού, ιδίως για [...] την παροχή τεχνικών και επιστημονικών οδηγιών για την εφαρμογή του άρθρου 7 από παραγωγούς και εισαγωγείς αντικειμένων» και προς «προετοιμασία επεξηγηματικών πληροφοριών σχετικά με τον [ως άνω] κανονισμό για άλλους παράγοντες». Δεδομένης της βουλήσεως αυτής του νομοθέτη, έγγραφο όπως το έγγραφο καθοδηγήσεως του ECHA δύναται να αποτελεί μέρος των στοιχείων που μπορούν να ληφθούν υπόψη προς τον σκοπό της ερμηνείας του εν λόγω κανονισμού. Εντούτοις, παρά τον επιστημονικό και τεχνικό χαρακτήρα των σχετικών με τις χημικές ουσίες πτυχών τις οποίες ρυθμίζει ο κανονισμός REACH, έγγραφο αυτής της φύσεως δεν παύει να έχει αμιγώς επεξηγηματικό χαρακτήρα. Η ερμηνεία την οποία δίδει τέτοιο έγγραφο στις διατάξεις του κανονισμού αυτού δεν έχει χαρακτήρα κανόνα δικαίου. Πράγματι, το έγγραφο αυτό που κατήρτισε ο ECHA δεν καταλέγεται στις νομικές

πράξεις της Ένωσης που διαλαμβάνονται στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ και δεν μπορεί να έχει νομικώς δεσμευτικό χαρακτήρα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Chemische Fabrik Kreussler, C-308/11, EU:C:2012:548, σκέψη 23).

29 Η έλλειψη νομικώς δεσμευτικού χαρακτήρα απορρέει επίσης από το εναρκτήριο σημείο του εγγράφου καθοδηγήσεως του ECHA, που φέρει τον τίτλο «Ανακοίνωση νομικού περιεχομένου». Κατά το σημείο αυτό «το κείμενο του κανονισμού REACH αποτελεί τη μόνη αυθεντική νομική βάση και [...] οι πληροφορίες του παρόντος εγγράφου δεν συνιστούν νομική συμβουλή. Ο [ECHA] δεν φέρει καμία ευθύνη για το περιεχόμενο του παρόντος εγγράφου». Επιπλέον, από τη «σημείωση προς τον αναγνώστη» προκύπτει ότι το έγγραφο καθοδηγήσεως «δεν είναι πλήρως αποδεκτό από τις εθνικές αρχές των κρατών μελών [...] με τις οποίες διενεργήθηκε διαβούλευση στο στάδιο τελικής διαβούλευσης [και ότι ω]ς εκ τούτου, οι επιχειρήσεις μπορεί να συναντήσουν διαφορετικές πρακτικές ελέγχου της εφαρμογής του κανονισμού για ορισμένες πτυχές της εκ μέρους των αρμόδιων αρχών».

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, απόκειται στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της δικαστικής συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, να απαντήσει στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, προκειμένου να διασφαλίσει την ομοιόμορφη ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών διατάξεων του εν λόγω κανονισμού.

Επί του κανονισμού REACH

31 Πριν εξεταστούν οι διατάξεις των οποίων την ερμηνεία έχει ζητήσει το αιτούν δικαστήριο, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH, σκοπός του είναι να εξασφαλισθούν ένα υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένης της προαγωγής εναλλακτικών μεθόδων αξιολογήσεως των οφειλόμενων σε ουσίες κινδύνων, καθώς και η ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας.

32 Προς τον σκοπό αυτό, ο εν λόγω κανονισμός καθιερώνει ένα ολοκληρωμένο σύστημα ελέγχου των χημικών ουσιών, το οποίο περιλαμβάνει την καταχώριση, την αξιολόγηση και την αδειοδότησή τους καθώς και ενδεχόμενους περιορισμούς σχετικά με τη χρήση τους. Οι θεμελιακές αρχές που διέπουν τις ανωτέρω πτυχές εκτέθηκαν από την Επιτροπή στην εισαγωγή της προτάσεως κανονισμού COM(2003) 644 τελικό, της 29ης Οκτωβρίου 2003, στην οποία περιγράφεται το «σύστημα REACH» ως το σύστημα εκείνο που περιλαμβάνει, καταρχάς, την καταχώριση σε σχέση «με την οποία υποχρεώνεται η βιομηχανία να εξασφαλίζει τις σχετικές πληροφορίες για τις ουσίες που παράγει και να χρησιμοποιεί τα δεδομένα αυτά για να διαχειρίζεται τις ουσίες με ασφάλεια», στη συνέχεια, την «αξιολόγηση, [...] η οποία εξασφαλίζει ότι η βιομηχανία εκπληρώνει τις υποχρεώσεις της», και την αδειοδότηση, όσον αφορά τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, των οποίων «[ο]ι κίνδυνοι που σχετίζονται με τη χρήση [...] ελέγχονται επαρκώς ή [των οποίων] τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη υπερτερούν των κινδύνων [εφόσον] δεν υπάρχουν κατάλληλες ουσίες ή τεχνολογίες υποκατάστασης». Τέλος, «[η] διαδικασία επιβολής περιορισμών παρέχει ένα δίχτυ ασφαλείας για τη διαχείριση κινδύνων οι οποίοι δεν αντιμετωπίστηκαν επαρκώς στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας του συστήματος REACH».

33 Συμφώνως προς τους ανωτέρω σκοπούς, ο κανονισμός REACH αναθέτει το καθήκον αναλύσεως των χημικών ουσιών στη βιομηχανία. Προς τούτο, καθιερώνει διάφορους μηχανισμούς παροχής πληροφοριών με σκοπό να συμβάλει, καθ' όλη την έκταση της αλυσίδας εφοδιασμού, στον προσδιορισμό των επικίνδυνων ιδιοτήτων τους και στη διαχείριση των κινδύνων προκειμένου να αποτρέπονται οι ιδιαιτέρως δυσμενείς επιδράσεις για την ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον.

34 Από την πρόταση κανονισμού COM(2003) 644 τελικό προκύπτει ότι το 1981 υπήρχαν πάνω από 100 000 ουσίες και ότι σχεδόν 3 000 νέες ουσίες διατέθηκαν, εν συνεχεία, στην αγορά. Μεταξύ όλων αυτών των ουσιών, ο κανονισμός REACH αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στις ουσίες που θεωρούνται ότι προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις αιτιολογικές σκέψεις 63, 69 και 70 του κανονισμού αυτού.

35 Οι ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία είναι εκείνες που διαλαμβάνονται, αφενός, στο άρθρο 57, στοιχεία α′ έως ε′, του εν λόγω κανονισμού, λόγω των καρκινογόνων, μεταλλαξιογόνων ή τοξικών ιδιοτήτων τους για την αναπαραγωγή, ή λόγω του ανθεκτικού, βιοσυσσωρευτικού και τοξικού ή του άκρως ανθεκτικού και άκρως βιοσυσσωρευτικού χαρακτήρα τους, και, αφετέρου, στο άρθρο 57, στοιχείο στ′, του ίδιου κανονισμού, και συγκεκριμένα όλες οι λοιπές ουσίες «για τις οποίες υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία ότι είναι πιθανόν να έχουν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου ή το περιβάλλον, οι οποίες προκαλούν ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας με εκείνο άλλων ουσιών που περιλαμβάνονται στα στοιχεία α′ έως ε′».

36 Το άρθρο 59 του κανονισμού REACH καθιερώνει διαδικασία για τον προσδιορισμό των ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, κατόπιν της οποίας καταρτίζεται κατάλογος των καλούμενων «υποψήφιων» ουσιών, οι οποίες προορίζονται, σε τελικό στάδιο, να περιληφθούν στο παράρτημα XIV του ίδιου κανονισμού, το οποίο περιέχει τον κατάλογο των υποκείμενων σε αδειοδότηση ουσιών. Όπως διαπίστωσε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 22 των προτάσεών της, κατά την 16η Ιουνίου 2014, 155 ουσίες ήταν καταχωρισμένες στον ως άνω κατάλογο υποψήφιων ουσιών.

37 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, κάθε παραγωγός ή εισαγωγέας αντικειμένων κοινοποιεί στον ECHA αν ορισμένη ουσία από τον κατάλογο υποψήφιων ουσιών περιέχεται στα εν λόγω αντικείμενα σε ποσότητα άνω του 1 τόνου ανά παραγωγό ή εισαγωγέα ετησίως, καθώς και σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος.

38 Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού δεν εφαρμόζεται «όταν ο [παραγωγός] ή ο εισαγωγέας μπορούν να αποκλείσουν την έκθεση του ανθρώπου ή του περιβάλλοντος υπό φυσιολογικές ή εύλογα προβλέψιμες συνθήκες χρήσης, συμπεριλαμβανομένης της διάθεσης». Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού, η προαναφερθείσα διάταξη επίσης δεν εφαρμόζεται «στις ουσίες που έχουν ήδη καταχωρισθεί για τη συγκεκριμένη χρήση».

39 Από τα ανωτέρω έπεται ότι η εφαρμογή της προβλεπόμενης κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού υποχρεώσεως κοινοποιήσεως απαιτεί τη συνδρομή των ακόλουθων τεσσάρων σωρευτικών προϋποθέσεων:

— η χρήση της ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο καταχωρίσεως·

— δεν μπορεί να αποκλειστεί ο κίνδυνος εκθέσεως του ανθρώπου και του περιβάλλοντος στην ουσία·

— η ποσότητα της επίμαχης ουσίας δεν υπερβαίνει ανά παραγωγό ή εισαγωγέα τον έναν τόνο ετησίως·

— η συγκέντρωση της ουσίας αυτής στο επίμαχο αντικείμενο υπερβαίνει το όριο του 0,1 % κατά βάρος.

40 Όσον αφορά το άρθρο 33 του κανονισμού REACH, αυτό εντάσσεται στον τίτλο IV του ως άνω κανονισμού, που επιγράφεται «Πληροφορίες στην αλυσίδα εφοδιασμού». Το άρθρο αυτό επιβάλλει υποχρέωση κοινοποιήσεως πληροφοριών για ουσίες περιεχόμενες σε αντικείμενα. Στην παράγραφο 1, προβλέπει ότι «κάθε προμηθευτής αντικειμένου το οποίο περιέχει ουσία [η οποία έχει προσδιοριστεί ως προκαλούσα πολύ μεγάλη ανησυχία] σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος (β/β), παρέχει

στον αποδέκτη του αντικειμένου επαρκείς πληροφορίες, που έχει στη διάθεσή του ο προμηθευτής, οι οποίες επιτρέπουν την ασφαλή χρήση του αντικειμένου, συμπεριλαμβανομένου τουλάχιστον του ονόματος της ουσίας». Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου επιβάλλει ανάλογη υποχρέωση κοινοποιήσεως, κατόπιν αιτήματος καταναλωτή, σε κάθε προμηθευτή αντικειμένου το οποίο πληροί τις ίδιες προϋποθέσεις.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

41 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν, όσον αφορά προϊόν αποτελούμενο από περισσότερα αντικείμενα κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH, τα άρθρα 7, παράγραφος 2, και 33 του κανονισμού αυτού έχουν την έννοια ότι το ανερχόμενο σε 0,1 % κατά βάρος όριο συγκεντρώσεως ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία, το οποίο προβλέπουν οι διατάξεις αυτές, πρέπει να καθορίζεται σε σχέση με το συνολικό βάρος του εν λόγω προϊόντος.

42 Η FCD και η FMB, η Ιρλανδία, η Ελληνική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή φρονούν ότι στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση. Η Γαλλική, η Βελγική, η Δανική, η Γερμανική, η Αυστριακή, η Σουηδική και η Νορβηγική Κυβέρνηση φρονούν ότι επιβάλλεται αρνητική απάντηση στο ως άνω ερώτημα.

43 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει να εξεταστούν η έννοια «αντικείμενο», όπως ορίζεται στο άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH, και, στη συνέχεια, οι υποχρεώσεις κοινοποιήσεως και παροχής πληροφοριών κατά τα άρθρα 7, παράγραφος 2, και 33 του κανονισμού αυτού.

Επί της έννοιας «αντικείμενο» κατά το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH

44 Η FCD και η FMB υποστηρίζουν ότι η έννοια «αντικείμενο», κατά το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH, προορίζεται να εφαρμόζεται μόνο επί του τελικού προϊόντος στη σύνθεση του οποίου έχουν ενσωματωθεί επιμέρους αντικείμενα. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία θα είχε βαρύτατες συνέπειες, και συγκεκριμένα τις ακόλουθες:

— την υποχρέωση των προμηθευτών και των εισαγωγέων να προσδιορίζουν τη συγκέντρωση ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, οι οποίες περιλαμβάνονται στο παρασκευασμένο, εισαγόμενο ή διατιθέμενο στην αγορά τελικό προϊόν, μέσω δοκιμών ή βάσει πληροφοριακών στοιχείων παρεχόμενων από τους προμηθευτές τους, με αποτέλεσμα μια περίπλοκη και δαπανηρή διαδικασία·

— τη μεγάλη δυσκολία για τους εισαγωγείς να αποκτήσουν από παρασκευαστές εγκατεστημένους εκτός Ένωσης λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία και περιέχονται σε όλα τα συστατικά στοιχεία σύνθετων προϊόντων.

45 Η Γαλλική Κυβέρνηση φρονεί ότι το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH ορίζει ως αντικείμενο κάθε κατασκευαζόμενο πράγμα του οποίου η χρηστική λειτουργία καθορίζεται πρωτίστως με βάση το σχήμα και όχι τη χημική σύνθεση του. Από τον ορισμό αυτό δεν μπορεί να αποκλείεται κανένα πράγμα, εφόσον, κατά τη διαδικασία της παραγωγής του, έχει αποκτήσει ειδικό σχήμα, ειδική επιφάνεια ή ειδικό σχεδιασμό και εφόσον οι παράμετροι αυτοί καθορίζουν τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι η χημική σύνθεσή του. Τα άρθρα 7, παράγραφος 2, και 33, του κανονισμού αυτού δεν προβλέπουν ότι πρέπει να γίνει δεκτή μια πιο περιοριστική ερμηνεία της έννοιας «αντικείμενο» από εκείνη την οποία προβλέπει το άρθρο 3, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού.

46 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ως «αντικείμενο» κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως νοείται το «αντικείμενο το οποίο, κατά τη διαδικασία παραγωγής, αποκτά ειδικό σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμό που καθορίζει τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική του σύνθεση».

47 Από τον ορισμό αυτό προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός ενός πράγματος ως «αντικειμένου» κατά την έννοια του κανονισμού REACH στηρίζεται σε τρία στοιχεία. Πρώτον, η έννοια «αντικείμενο» αφορά μόνο πράγματα που έχουν υποστεί «διαδικασία παραγωγής». Επομένως, η έννοια αυτή αφορά μόνο τα κατασκευαζόμενα προϊόντα, σε αντίθεση με τα πράγματα που προϋπάρχουν στη φύση. Δεύτερον, η εν λόγω διαδικασία παραγωγής πρέπει να προσδίδει στο ανωτέρω πράγμα «ειδικό σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμό», εξαιρουμένων άλλων τυχόν ιδιοτήτων, ιδίως φυσικών ή χημικών. Τρίτον, το εν λόγω σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμός, που έχουν αποκτηθεί κατόπιν της διαδικασίας παραγωγής, πρέπει να καθορίζουν τη χρηστική λειτουργία του πράγματος σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική σύνθεσή του.

48 Η εξεταζόμενη από το αιτούν δικαστήριο περίπτωση αφορά ένα «σύνθετο» προϊόν, καθόσον αυτό αποτελείται από περισσότερα κατασκευασμένα στοιχεία που πληρούν τα κριτήρια του άρθρου 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH. Η περίπτωση αυτή εγείρει το ζήτημα αν η έννοια «αντικείμενο» πρέπει να εφαρμοστεί επί του προϊόντος στο σύνολό του καθώς και, συγχρόνως, επί καθενός από τα αντικείμενα που το συνθέτουν.

49 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο κανονισμός REACH δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη που να ρυθμίζει ειδικώς την περίπτωση σύνθετου προϊόντος αποτελούμενου από περισσότερα αντικείμενα. Η σιωπή αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του κύριου σκοπού του οποίου την επίτευξη επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός και ο οποίος συνίσταται όχι στη ρύθμιση όλων των κατασκευαζόμενων προϊόντων, αλλά στον έλεγχο των χημικών ουσιών, όταν αυτές είναι παρούσες σε αυτοτελή μορφή ή σε μορφή μείγματος, καθώς και, σε ορισμένες περιπτώσεις, ιδίως αυτές που απαριθμούνται περιοριστικώς στο άρθρο 7 του ίδιου κανονισμού, όταν περιέχονται σε αντικείμενα.

50 Κατά συνέπεια, ελλείψει ειδικής διατάξεως, δεν πρέπει να γίνεται διάκριση, την οποία δεν προβλέπει ο κανονισμός REACH, μεταξύ της περιπτώσεως αντικειμένων που έχουν ενσωματωθεί ως συστατικά σε ένα σύνθετο προϊόν και της περιπτώσεως μεμονωμένων αντικειμένων. Επομένως, το ζήτημα αν ένα σύνθετο προϊόν μπορεί να χαρακτηρίζεται ως αντικείμενο συναρτάται αποκλειστικώς προς την επαλήθευση των κριτηρίων που προβλέπονται με το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού αυτού.

51 Συνεπώς, μόνον όταν η διαδικασία παραγωγής ενός προϊόντος βάσει συνδυασμού περισσότερων αντικειμένων έχει ως αποτέλεσμα να προσδίδει στο προϊόν αυτό ένα ειδικό σχήμα, μια ειδική επιφάνεια ή έναν ειδικό σχεδιασμό που καθορίζει τη χρηστική λειτουργία του προϊόντος σε βαθμό μεγαλύτερο από ό,τι η χημική σύνθεσή του, μπορεί το εν λόγω προϊόν να χαρακτηρίζεται ως αντικείμενο. Ως εκ τούτου, σε αντίθεση με τη διαδικασία συναρμολογήσεως, η ως άνω διαδικασία παραγωγής πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή του σχήματος, της επιφάνειας ή του σχεδιασμού των αντικειμένων που χρησιμοποιούνται ως συστατικά.

52 Πάντως, οι ανωτέρω παρατηρήσεις δεν έχουν την έννοια ότι τα αντικείμενα που χρησιμοποιούνται κατά την προαναφερθείσα διαδικασία παραγωγής παύουν, για τον λόγο αυτό, να έχουν την ιδιότητα του αντικειμένου. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH ορίζει ότι «[τ]α απόβλητα, όπως ορίζονται στην οδηγία [2006/12], δεν συνιστούν ουσία, μείγμα ή αντικείμενο κατά την έννοια του άρθρου 3 του [εν λόγω κανονισμού]». Κατά συνέπεια, ένα πράγμα το οποίο πληροί τα κριτήρια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού παύει να χαρακτηρίζεται ως «αντικείμενο» για τους σκοπούς εφαρμογής του κανονισμού REACH, εφόσον έχει μεταβληθεί σε απόβλητο, κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης (απόφαση Commune de Mesquer, C-188/07, EU:C:2008:359, σκέψη 40). Πλην της διατάξεως αυτής, ο ως άνω κανονισμός δεν περιλαμβάνει καμία άλλη διάταξη δυνάμει της οποίας ένα πράγμα που εμπίπτει στον ορισμό του «αντικειμένου», κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού, δύναται να απωλέσει, σε μεταγενέστερο χρόνο, την ιδιότητα αυτή.

53 Από τα ανωτέρω στοιχεία έπεται ότι, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών της, ένα πράγμα το οποίο πληροί τα οριζόμενα με το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH κριτήρια δεν παύει να έχει την ιδιότητα του αντικειμένου, όταν συναρμολογείται ή ενώνεται με άλλα πράγματα για τον από κοινού σχηματισμό ενός σύνθετου προϊόντος. Στην περίπτωση αυτή, το εν λόγω κατασκευαζόμενο προϊόν εξακολουθεί να αποτελεί «αντικείμενο» κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως. Η ιδιότητα αυτή διαρκεί καθ' όσο χρόνο το εν λόγω προϊόν διατηρεί ένα ειδικό σχήμα, επιφάνεια ή σχεδιασμό που καθορίζουν τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική σύνθεσή του ή καθ' όσο χρόνο δεν έχει μεταβληθεί σε απόβλητο κατά την έννοια της οδηγίας 2006/12.

54 Κατά συνέπεια, ο χαρακτηρισμός ως αντικείμενο εξακολουθεί να εφαρμόζεται σε κάθε πράγμα το οποίο ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH και ενσωματώνεται στη σύνθεση ενός σύνθετου προϊόντος, εκτός αν, κατόπιν της διαδικασίας παραγωγής, μεταβληθεί σε απόβλητο ή απωλέσει το σχήμα, την επιφάνεια ή τον σχεδιασμό που καθορίζουν τη χρηστική λειτουργία του σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η χημική σύνθεσή του.

Επί του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH

55 Η υποχρέωση κοινοποιήσεως κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH βαρύνει τόσο τους εισαγωγείς όσο και τους παραγωγούς αντικειμένων, στη δεύτερη δε κατηγορία εμπίπτει, κατά το άρθρο 3, σημείο 4, του κανονισμού αυτού, κάθε «φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατασκευάζει ή συναρμολογεί αντικείμενο εντός της [Ένωσης]». Από τον ορισμό αυτό προκύπτει ότι η έννοια «παραγωγός αντικειμένου» αφορά αποκλειστικώς φυσικά ή νομικά πρόσωπα που προβαίνουν τα ίδια στην παρασκευή ή στη συναρμολόγηση αντικειμένου στο έδαφος της Ένωσης. Επομένως, μόνον όταν ένα πρόσωπο παρασκευάζει ή συναρμολογεί, στο έδαφος της Ένωσης, προϊόν που καλύπτεται από τον ορισμό της έννοιας «αντικείμενο» κατά το άρθρο 3, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού, υπόκειται το πρόσωπο αυτό, με την ιδιότητα του παραγωγού, στις απαιτήσεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Συνεπώς, από τον συνδυασμό των άρθρων 3, σημείο 4, και 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH προκύπτει ότι η υποχρέωση κοινοποιήσεως που βαρύνει τον παραγωγό αφορά μόνο τα αντικείμενα τα οποία παρασκευάζει ή συναρμολογεί ο ίδιος.

56 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από την αιτιολογική σκέψη 29 του εν λόγω κανονισμού, κατά την οποία «[ε]φόσον οι παραγωγοί και οι εισαγωγείς αντικειμένων θα πρέπει να είναι υπεύθυνοι για τα αντικείμενά τους, είναι σκόπιμο να επιβληθεί απαίτηση καταχώρισης ουσιών οι οποίες πρόκειται να ελευθερωθούν από αντικείμενα και δεν έχουν καταχωρισθεί για τη χρήση αυτή», και η οποία προσθέτει ότι «[ό]ταν πρόκειται για ουσίες οι οποίες προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία και που βρίσκονται σε αντικείμενα σε ποσότητες και συγκεντρώσεις άνω των ορίων, και εφόσον η έκθεση στην ουσία δεν μπορεί να αποκλεισθεί και η ίδια η ουσία δεν έχει καταχωρισθεί από κανένα για τη συγκεκριμένη χρήση, θα πρέπει να αποστέλλεται κοινοποίηση στον [ECHA]». Η χρήση από τον νομοθέτη της κτητικής αντωνυμίας «τους» είναι δηλωτική της προθέσεώς του να περιορίσει το πεδίο εφαρμογής των υποχρεώσεων καταχωρίσεως και κοινοποιήσεως, τις οποίες προβλέπουν αντιστοίχως το άρθρο 7, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, μόνο στα αντικείμενα που παρασκευάζουν ή συναρμολογούν οι ίδιοι οι παραγωγοί.

57 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι η υποχρέωση κοινοποιήσεως που υπέχει ο παραγωγός αντικειμένων δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH δεν εφαρμόζεται επί αντικειμένου το οποίο, μολονότι χρησιμοποιείται από τον παραγωγό ως ενσωματούμενο στοιχείο, έχει παρασκευαστεί από τρίτο.

58 Η ως άνω γραμματική ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH είναι σύμφωνη προς τον σκοπό του οποίου την επίτευξη επιδιώκει η υποχρέωση κοινοποιήσεως και, εν γένει, προς την όλη οικονομία του κανονισμού εντός του οποίου η υποχρέωση αυτή εντάσσεται. Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι, όπως κατ' ουσίαν προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 21 του κανονισμού αυτού,

σκοπός της καταχωρίσεως και της αξιολογήσεως είναι να εξειδικεύονται κατά τον μέγιστο δυνατό βαθμό τα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τις ουσίες και, κατά περίπτωση, «να [κινείται] η διαδικασία αδειοδότησης ή επιβολής περιορισμών δυνάμει του [του εν λόγω κανονισμού], ή η διαδικασία διαχείρισης του κινδύνου, δυνάμει άλλης κοινοτικής νομοθετικής πράξης».

59 Συμφώνως προς τον εν λόγω γενικό σκοπό, η υποχρέωση κοινοποιήσεως κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH έχει ως σκοπό να παρέχονται στον ECHA πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με ορισμένες ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, οι οποίες δεν έχουν καταχωριστεί. Οι ουσίες αυτές, όταν δεν περιέχονται σε αντικείμενα, δεν υπόκεινται στη γενική υποχρέωση καταχωρίσεως ουσιών υφιστάμενων σε αυτοτελή μορφή ή περιεχόμενων σε μείγματα, την οποία προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού, ούτε στη συνακόλουθη υποχρέωση προς υποβολή των απαριθμούμενων στο άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού πληροφοριών, για γενικούς σκοπούς καταχωρίσεως.

60 Επομένως, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ως άνω κανονισμού επιβάλλει στους παραγωγούς και στους εισαγωγείς αντικειμένων τα οποία περιέχουν ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία την υποχρέωση να κοινοποιούν ορισμένες πληροφορίες στον ECHA, προκειμένου ακριβώς να αποτρέπεται ενδεχόμενο έλλειμμα πληροφορήσεως αναφορικά με τη χρήση τέτοιων ουσιών σε αντικείμενα. Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο ε′, του κανονισμού REACH, η κοινοποίηση αυτή περιλαμβάνει «σύντομη περιγραφή της ή των χρήσεων της ουσίας ή των ουσιών στο αντικείμενο, όπως ορίζεται στο σημείο 3.5 του παραρτήματος VI και των χρήσεων του ή των αντικειμένων».

61 Επομένως, στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, ο παραγωγός έχει την υποχρέωση να κοινοποιεί στον ECHA την παρουσία ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία στο αντικείμενο το οποίο παρασκευάζει ή συναρμολογεί. Εφόσον, στη συνέχεια, το αντικείμενο αυτό χρησιμοποιείται εκ των υστέρων από δεύτερο παραγωγό ως ενσωματούμενο στοιχείο κατά την παρασκευή σύνθετου προϊόντος, ο δεύτερος αυτός παραγωγός δεν έχει την υποχρέωση να κοινοποιήσει, με τη σειρά του, στον ECHA την παρουσία της επίμαχης ουσίας στο εν λόγω αντικείμενο. Πράγματι, η κοινοποίηση αυτή θα αποτελούσε επανάληψη της κοινοποιήσεως στην οποία προέβη ο παραγωγός του ως άνω αντικειμένου. Μια τέτοια εκ του περισσού και άνευ χρησιμότητας υποχρέωση θα ήταν δυσχερώς συμβιβάσιμη με την αρχή της αναλογικότητας, της οποίας την τήρηση υπενθυμίζει πάντως η αιτιολογική σκέψη 130 του εν λόγω κανονισμού.

62 Επομένως, για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, ο παραγωγός φέρει το βάρος να προσδιορίζει αν μια ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος σε κάθε αντικείμενο το οποίο αυτός παράγει.

63 Οι ανωτέρω εκτιμήσεις ισχύουν, mutatis mutandis, για την υποχρέωση κοινοποιήσεως την οποία υπέχουν οι εισαγωγείς δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH.

64 Το άρθρο 3, σημείο 11, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ως «εισαγωγέα» κάθε «φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο είναι εγκατεστημένο στην [Ένωση] και είναι υπεύθυνο για την εισαγωγή», ενώ το άρθρο 3, σημείο 10, του ίδιου κανονισμού ορίζει ως «εισαγωγή» τη «φυσική εισαγωγή στο τελωνειακό έδαφος της [Ένωσης].»

65 Λαμβανομένου υπόψη του ανωτέρω ορισμού, ο εισαγωγέας προϊόντος στη σύνθεση του οποίου έχουν ενσωματωθεί ένα ή περισσότερα στοιχεία που εμπίπτουν στον ορισμό της έννοιας «αντικείμενο», κατά το άρθρο 3, σημείο 3, του κανονισμού REACH, πρέπει επίσης να θεωρείται ως εισαγωγέας του ή των αντικειμένων αυτών, για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ως άνω κανονισμού.

66 Υπογραμμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 49 των προτάσεων της γενικής εισαγγελέα, η υποχρέωση κοινοποιήσεως που επιβάλλει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH στους παραγωγούς και στους εισαγωγείς έχει ως σκοπό να διασφαλίσει την πληρέστερη δυνατή πληροφόρηση του ECHA όσον αφορά τη χρήση σε αντικείμενα ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία. Η υποχρέωση κοινοποιήσεως που βαρύνει τους εισαγωγείς καθιστά επίσης δυνατή την πληροφόρηση του ECHA σχετικά με τις ποσότητες στις οποίες διατίθενται στην αγορά ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία. Πάντως, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού αυτού, «η ποσότητα αποτελεί ένδειξη της πιθανότητας έκθεσης του ανθρώπου και του περιβάλλοντος στις ουσίες».

67 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 68 των προτάσεών της, τυχόν αντίθετη ερμηνεία θα προκαλούσε τον κίνδυνο ελλείψεως πληροφορήσεως του ECHA όσον αφορά τη χρήση και τις ποσότητες των διατιθέμενων στην εσωτερική αγορά ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία. Το ενδεχόμενο αυτό δεν θα ήταν σύμφωνο με τον σκοπό του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος.

68 Στις παρατηρήσεις της, η Επιτροπή σημείωσε ότι οι εισαγωγείς ενδέχεται να είναι δύσκολο να αποκτήσουν τις απαιτούμενες πληροφορίες από προμηθευτές τους που είναι εγκατεστημένοι σε τρίτες χώρες. Εντούτοις, δυσκολίες αυτού του είδους δεν μπορούν να μεταβάλουν την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

69 Από τα ανωτέρω έπεται ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, ο εισαγωγέας προϊόντος αποτελούμενου από περισσότερα αντικείμενα οφείλει να διευκρινίζει, για κάθε αντικείμενο, αν ορισμένη ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος στο αντικείμενο αυτό.

Επί του άρθρου 33 του κανονισμού REACH

70 Το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH ορίζει ότι «[κ]άθε προμηθευτής αντικειμένου το οποίο περιέχει ουσία [που έχει προσδιοριστεί ως προκαλούσα πολύ μεγάλη ανησυχία] σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος (β/β), παρέχει στον αποδέκτη του αντικειμένου επαρκείς πληροφορίες, που έχει στη διάθεσή του ο προμηθευτής, οι οποίες επιτρέπουν την ασφαλή χρήση του αντικειμένου, συμπεριλαμβανομένου τουλάχιστον του ονόματος της ουσίας». Το άρθρο 33, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού επιβάλλει αντίστοιχη υποχρέωση σε κάθε προμηθευτή αντικειμένου το οποίο πληροί τις ίδιες προϋποθέσεις, εφόσον έχει υποβληθεί αίτημα από καταναλωτή.

71 Το άρθρο 3, σημείο 33, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ως «προμηθευτή αντικειμένου» τον «παραγωγό ή εισαγωγέα αντικειμένου, [τον] διανομέα ή άλλο συντελεστή στην αλυσίδα εφοδιασμού που διαθέτει στην αγορά ένα αντικείμενο».

72 Η έννοια «διάθεση στην αγορά» ορίζεται στο άρθρο 3, σημείο 12, του ίδιου κανονισμού ως «η προμήθεια ή η διάθεση σε τρίτο είτε έναντι αμοιβής είτε δωρεάν. Η εισαγωγή θεωρείται διάθεση στην αγορά».

73 Από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει ότι η προβλεπόμενη κατά το άρθρο 33 του κανονισμού REACH υποχρέωση ισχύει για κάθε πρόσωπο που είναι μέρος της αλυσίδας εφοδιασμού, εφόσον το πρόσωπο αυτό διαθέτει ορισμένο αντικείμενο σε τρίτο.

74 Η ως άνω υποχρέωση διακρίνεται, ως προς διάφορες πτυχές, από την υποχρέωση κοινοποιήσεως κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

75 Καταρχάς, το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της υποχρεώσεως αυτής είναι σαφώς ευρύτερο από εκείνο του άρθρου 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού. Ενώ η τελευταία αυτή διάταξη αφορά μόνο τους παραγωγούς και τους εισαγωγείς, το άρθρο 33 του ίδιου κανονισμού επιβάλλει υποχρέωση παροχής πληροφοριών σε όλους τους συντελεστές της αλυσίδας εφοδιασμού. Ενώ ο ECHA είναι ο μόνος φορέας υπέρ του οποίου ισχύει η υποχρέωση κοινοποιήσεως κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, τα πρόσωπα υπέρ των οποίων ισχύει η υποχρέωση παροχής πληροφοριών κατά το εν λόγω άρθρο 33 είναι περισσότερα. Ειδικότερα, στο πλαίσιο του προαναφερθέντος άρθρου 33, παράγραφος 1, η πληροφόρηση πρέπει να παρέχεται σε κάθε «αποδέκτη αντικειμένου», ήτοι, κατά το άρθρο 3, σημείο 35, του ίδιου κανονισμού, σε κάθε πρόσωπο που είναι «βιομηχανικός ή επαγγελματίας χρήστης, ή διανομέας ο οποίος προμηθεύεται ένα αντικείμενο, εξαιρουμένων των καταναλωτών». Οι διαλαμβανόμενες στο άρθρο 33, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH πληροφορίες πρέπει να παρέχονται σε κάθε καταναλωτή που έχει υποβάλει σχετικό αίτημα.

76 Στη συνέχεια, η προβλεπόμενη κατά το άρθρο 33 του κανονισμού REACH υποχρέωση διακρίνεται από εκείνη που επιβάλλει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, ως προς τις προϋποθέσεις εφαρμογής της. Όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως, η εφαρμογή της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως απαιτεί τη συνδρομή τεσσάρων σωρευτικών προϋποθέσεων, μεταξύ των οποίων η σχετική με το ανερχόμενο σε 0,1 % κατά βάρος όριο συγκεντρώσεως ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία. Αντιθέτως, το άρθρο 33 του εν λόγω κανονισμού απαιτεί τη συνδρομή της προϋποθέσεως αυτής και μόνο.

77 Τέλος, οι μηχανισμοί κοινοποιήσεως και παροχής πληροφοριών διαφέρουν ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό. Σκοπός της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως είναι η παροχή πληροφοριών στον ECHA σχετικά με τη χρήση, σε αντικείμενα, ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, ώστε να προετοιμαστεί η λήψη, από τις αρμόδιες αρχές, ενδεχόμενων μέτρων διαχειρίσεως των κινδύνων σύμφωνα με τις διαδικασίες αδειοδοτήσεως και περιορισμών που καθιερώνει ο κανονισμός REACH. Η προβλεπόμενη με το άρθρο 33 του κανονισμού αυτού υποχρέωση παροχής πληροφοριών, η οποία εξυπηρετεί επίσης τον γενικό σκοπό που συνίσταται στην αποτροπή των ιδιαιτέρως δυσμενών επιδράσεων στην ανθρώπινη υγεία και στο περιβάλλον, αποσκοπεί, όπως προκύπτει, κατ' ουσίαν, από τις αιτιολογικές σκέψεις 56 και 58 του εν λόγω κανονισμού, να παράσχει στο σύνολο των συντελεστών της αλυσίδας εφοδιασμού τη δυνατότητα να λάβουν, στο δικό τους επίπεδο, τα μέτρα διαχειρίσεως των κινδύνων που απορρέουν από την παρουσία σε αντικείμενα ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, ώστε να διασφαλιστεί η ασφαλής χρήση τους.

78 Η υποχρέωση παροχής πληροφοριών έχει εμμέσως ως σκοπό να παράσχει στους ως άνω φορείς καθώς και στους καταναλωτές τη δυνατότητα να διαμορφώσουν την επιλογή τους σχετικά με την πηγή εφοδιασμού, έχοντας πλήρη γνώση των χαρακτηριστικών των προϊόντων, συμπεριλαμβανόμενων των αντικειμένων που αποτελούν τμήμα της συνθέσεώς τους. Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού REACH, «[σ]ημαντικός στόχος του νέου συστήματος που θεσπίζεται από τον [κανονισμό αυτό] είναι να ενθαρρυνθεί και, σε ορισμένες περιπτώσεις, να εξασφαλισθεί ότι οι ουσίες που προκαλούν σοβαρές ανησυχίες θα αντικατασταθούν τελικά από λιγότερο επικίνδυνες ουσίες ή τεχνολογίες όταν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές λύσεις που είναι τεχνικά και οικονομικά βιώσιμες», τον σκοπό δε αυτό απηχεί το άρθρο 55 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο προβλέπει ρητώς ότι οι ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία «αντικαθίστανται προοδευτικά από κατάλληλες εναλλακτικές οικονομικώς και τεχνικώς βιώσιμες ουσίες ή τεχνολογίες».

79 Επομένως, ο συνδυασμός των διαφόρων αυτών στοιχείων συνηγορεί υπέρ μιας ερμηνείας που διασφαλίζει την ουσιαστική εφαρμογή της προβλεπόμενης κατά το άρθρο 33 του ίδιου κανονισμού υποχρεώσεως παροχής πληροφοριών καθ' όλη την έκταση της αλυσίδας εφοδιασμού μέχρι τον τελικό καταναλωτή. Συνεπώς, η υποχρέωση παροχής πληροφοριών που βαρύνει τους φορείς που δραστηριοποιούνται διαδοχικά καθ' όλη την έκταση της αλυσίδας εφοδιασμού έχει ως σκοπό την παρακολούθηση του αντικειμένου προς το οποίο συναρτάται η υποχρέωση αυτή έως την περιέλευσή του στον τελικό καταναλωτή.

80 Δεν θα ήταν συμβατή με την υποχρέωση αυτή η άποψη ότι η ενσωμάτωση αντικειμένου ως συστατικού σε σύνθετο προϊόν δύναται να ανακόψει τη μεταφορά της υποχρεώσεως παροχής πληροφοριών προς καθέναν από τους επόμενους συντελεστές της αλυσίδας εφοδιασμού, δεδομένου ότι η εν λόγω υποχρέωση έχει άμεση σχέση με την παρουσία, στο εν λόγω αντικείμενο, ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία.

81 Όσον αφορά τις αμφιβολίες που διατυπώθηκαν από ορισμένους διαδίκους που υπέβαλαν παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου σε σχέση με το συμβατό αυτού του συστήματος με την αρχή της αναλογικότητας, υπογραμμίζεται ότι η υποχρέωση παροχής πληροφοριών τελεί σε συνάρτηση προς την προβλεπόμενη κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH υποχρέωση κοινοποιήσεως, την οποία συγχρόνως συμπληρώνει, καθόσον διασφαλίζει για το σύνολο των συντελεστών της αλυσίδας εφοδιασμού μέχρι τον τελικό καταναλωτή τη μεταφορά ουσιωδών πληροφοριών σχετικά με την παρουσία ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία. Εντούτοις, η έκταση της υποχρεώσεως αυτής περιορίζεται από το άρθρο 33 του εν λόγω κανονισμού, κατά το οποίο οι «επαρκείς πληροφορίες, που έχει στη διάθεσή του ο προμηθευτής, οι οποίες επιτρέπουν την ασφαλή χρήση του [επίμαχου] αντικειμένου», πρέπει να περιλαμβάνουν τουλάχιστον το όνομα της ουσίας αυτής. Επομένως, λόγω του περιορισμένου περιεχομένου της, η απαίτηση αυτή δεν μπορεί να εκληφθεί ως υπερβολικά μεγάλο βάρος.

82 Επομένως, το άρθρο 33 του κανονισμού REACH έχει την έννοια ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ο προμηθευτής προϊόντος του οποίου ένα ή περισσότερα συστατικά αντικείμενα περιέχουν ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος ανά αντικείμενο, όπως αυτή έχει προσδιοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, οφείλει να παρέχει στον αποδέκτη και, κατόπιν σχετικού αιτήματος, στον καταναλωτή πληροφορίες όσον αφορά την παρουσία της εν λόγω ουσίας, καθιστώντας τους γνωστό τουλάχιστον το όνομα της επίμαχης ουσίας.

83 Κατόπιν όλων των ανωτέρω παρατηρήσεων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

— το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH έχει την έννοια ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ο παραγωγός οφείλει να διευκρινίζει αν ορισμένη ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία, όπως έχει προσδιοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος σε κάθε αντικείμενο το οποίο αυτός παράγει και ότι ο εισαγωγέας προϊόντος αποτελούμενου από περισσότερα αντικείμενα οφείλει να διευκρινίζει αν τέτοια ουσία υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος στο αντικείμενο αυτό·

— το άρθρο 33 του κανονισμού REACH έχει την έννοια ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ο προμηθευτής προϊόντος του οποίου ένα ή περισσότερα συστατικά αντικείμενα περιέχουν ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος ανά αντικείμενο, όπως αυτή έχει προσδιοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, οφείλει να παρέχει στον αποδέκτη και, κατόπιν σχετικού αιτήματος, στον καταναλωτή πληροφορίες όσον αφορά την παρουσία της εν λόγω ουσίας, καθιστώντας τους γνωστό τουλάχιστον το όνομα της επίμαχης ουσίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

84 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 366/2011 της Επιτροπής, της 14ης Απριλίου 2011, έχει την έννοια ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ο παραγωγός οφείλει να διευκρινίζει αν ορισμένη ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία, όπως έχει προσδιοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος σε κάθε αντικείμενο το οποίο αυτός παράγει και ότι ο εισαγωγέας προϊόντος αποτελούμενου από περισσότερα αντικείμενα οφείλει να διευκρινίζει αν τέτοια ουσία υφίσταται σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος στο αντικείμενο αυτό.

Το άρθρο 33 του κανονισμού 1907/2006, όπως έχει τροποποιηθεί, έχει την έννοια ότι, για τους σκοπούς εφαρμογής της διατάξεως αυτής, ο προμηθευτής προϊόντος του οποίου ένα ή περισσότερα συστατικά αντικείμενα περιέχουν ουσία που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία σε συγκέντρωση άνω του 0,1 % κατά βάρος ανά αντικείμενο, όπως αυτή έχει προσδιοριστεί σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, οφείλει να παρέχει στον αποδέκτη και, κατόπιν σχετικού αιτήματος, στον καταναλωτή πληροφορίες όσον αφορά την παρουσία της εν λόγω ουσίας, καθιστώντας τους γνωστό τουλάχιστον το όνομα της επίμαχης ουσίας.

(υπογραφές)